



## 2

Mijn trommelvliezen staan op springen, ik voel een vage hoofdpijn opkomen, mijn pantoffels zijn doorweekt en ik ben klaar om een moord te plegen.

De bel rinkelt alweer. Genoeg!

Grommend schop ik mijn pantoffels uit en probeer zonder uit te glijden, dwars door de plas melk heen, de woonkamer te bereiken. Het lukt, maar mijn pyamabroek sopt en drupt bij elke stap die ik zet.

In de woonkamer trek ik mijn broek uit. Hier sta ik dan: plakkend van de melk en bijna in mijn blote kont. Mijn haar piekt alle kanten uit. Zo kan ik niemand onder ogen komen.

In mijn ooghoek zie ik de wasmand staan. Washandjes en handdoeken, netjes door mama gewassen en opgevouwd, klaar om in de kast te worden gelegd.

Ik ruk een handdoek uit de mand en draai die als een tulband om mijn haar. Het topje van mijn pyama gaat uit en ik wikkel een strandlaken om mijn lijf. Zo lijkt het of ik net uit de douche kom.

Opnieuw wordt er hard op de bel gedrukt.

Ik haal diep adem, been naar de deur en ruk ze open.

‘Hallo! Kan het wat rus...’

Voor ik mijn zin kan afmaken, krijg ik een klembord onder de neus geduwd.

Dat heb ik weer: een vervloekte petitie. Iets over televisie, lees ik, en onbeperkte uitzendingen. Het interesseert mij niet. Ik ben blijkbaar de enige die ze vandaag hebben gestrikt, want op het blad staat nog geen enkele handtekening. De wind waait guur tussen mijn naakte benen en ik wil zo vlug mogelijk terug naar binnen. Zo snel ik kan, krabbel ik mijn naam onder de vier regels tekst.

‘Alstublieft.’ Ik duw het klembord terug.

‘Prettige dag nog verder.’

Ik wil de deur sluiten, maar de man die het klembord vasthoudt, zet zijn voet tussen de deur.



‘Goedemiddag, juffrouw!’ zingt hij opgewekt. ‘Ik ben Tony Kapsoni.’

‘Dag Tony,’ groet ik vriendelijk terug, hoewel ik hem het liefst hardhandig uit het deurgat zou duwen. Maar mijn ouders hebben me geleerd dat je altijd beleefd moet blijven.

‘Lieve schat, jij bent mijn ster vandaag!’

Tony lacht zijn hagelwitte tanden bloot en wijst naar een cameraman en een geluidsman die plots achter hem opduiken. De geluidsman heeft een lange stok vast met daaraan een grote microfoon, die hij boven mijn hoofd laat zweven.

‘Wat?’

‘Ik ben Tony Kapsoni en jij bent mijn ster vandaag,’ herhaalt de man en hij lacht zijn tanden nog wat bloter.

‘Het spijt me. Dat is niets voor mij. Toch bedankt.’ Ik moet die kerel van de oprit krijgen. Zo ver mogelijk van mij en van ons huis weg.

Ik ken de *Tony Kapsoni Show* maar al te goed. Die man komt elk huis binnen onder het mom van een gratis make-over. Hij stuurt je naar de kapper en naar de winkel voor nieuwe kleren en graait tijdens je afwezigheid in je kastjes en lades. Drie weken later kan het hele land

je ondergoed op televisie bewonderen. Nee, dankjewel, daar heb ik dus echt geen zin in.

Tony laat zich niet zo gemakkelijk afschepen.

‘Dit is de kans van je leven,’ beweert hij. ‘Je bent uit duizenden anderen gekozen om vandaag mijn ster te zijn.’

‘Vriendelijk bedankt,’ glimlach ik krampachtig. ‘Maar ik heb echt geen interesse. Da-ag!’

Ik duw met mijn hele gewicht tegen de deur, maar Tony’s voet zit er nog steeds tussen. Hij heeft de boodschap niet begrepen. Of hij wil die niet begrijpen. Hij wurmt zijn been verder naar binnen. Achter hem duikt een levensgrote camera op. De geluidsman schuift een hengel met een microfoon zo groot als een marmot naar binnen.

Misschien moet ik wat duidelijker zijn?

‘Ga weg en zoek een ander voor die fratsen,’ snauw ik, terwijl ik tegen de deur blijf duwen.

Tony geeft het niet op.

‘Hoor je me niet? Ik wil dat je weggaat. Donder op!’

Nog steeds verzet Tony geen voet. Maar blijkbaar heb ik Rover gealarmeerd. Hij komt woest blaffend op ons af en blijft grommend naast me staan.

‘Rot op!’ Ik rek me uit en geef de microfoon boven mijn hoofd een lel. Slecht idee. Met mijn arm nog half in de lucht voel ik hoe de handdoek om mijn lijf loslaat. Gillend grijp ik de rand vast. De hoeken schieten los, maar ik kan me nog net op tijd bedekken.

